

Op maandag 18 maart 1991
overleed in ons huis van Hechtel
onze medebroeder

Albert VREIJS

Albert VREIJS

- Geboren in Overpelt op 14.09.1917
- College Hechtel vanaf september 1929
- Noviciaat in Groot-Bijgaarden 24.08.1938
- 1939 – '41 Filosofie in Farnières
- 1941 – '43 Triënnat in Kortrijk
- 1943 – '47 Theologie in Oud-Heverlee
- Eerste professie in Groot-Bijgaarden 02.09.1939
- Eeuwige professie in Oud-Heverlee 28.06.1944
- Priesterwijding in Oud-Heverlee 02.02.1947
- 1947 – '52 Kortrijk
- 1952 – '62 Prefect in Kortrijk
- 1962 – '68 Directeur in Zwijnaarde
- 1968 – '74 Directeur in Helchteren
- 1974 – '77 Econoom in Sint-Denijs-Westrem
- 1977 – '80 Vicaris in Heverlee Don Bosco
- 1980 – '86 Econoom in Heverlee Don Bosco
- 1986 – '91 Op rust in Hechtel
- Overleden in Hechtel op 18 maart 1991

Van Albert afscheid nemen doen we met veel pijn en droefheid in het hart, maar ook met een immens gevoel van dankbaarheid en waardering. Droefheid, omdat hij iemand was om van te houden; we zullen hem missen. Dankbaarheid, om zijn intens en radikaal beleven van zijn priesterroeping in het spoor van Don Bosco.

De zaligsprekingen vormen de rode draad doorheen zijn boeiende, maar vlug door pijn getekende leven.

Zalig de armen van geest: degenen die hun vertrouwen stellen op God, en daardoor nederig en bescheiden worden, omdat zij in de eerste plaats God laten werken in hun leven.

Zalig de zachtmoedigen en barmhartigen: zij die respect opbrengen voor het unieke van elke mens; zij die op zoek gaan naar het goede en edele in elke mens.

Zalig de zuiveren van hart: mensen die iedere dubbelzinnigheid mijden; mensen uit één stuk, waarop men kan bouwen, die een steun zijn en vertrouwen uitstralen.

Zalig die vrede brengen: mensen die er niet op uit zijn om tweedracht te stichten, maar die vrede stichters zijn, ook wanneer zij daardoor vaak moeten lijden en kwetsbaar zijn.

Dit is het leven geweest van Albert. Daarom is het goed er even naar te luisteren. Op zijn manier, met zijn talenten, maar vooral met de kracht van Gods genade die door hem zichtbaar werd, heeft hij het evangelie van de Heer herschreven. Daarom is zijn leven niet alleen een uitnodiging, maar het houdt ook, zoals de zaligsprekingen, een belofte in.

Een belofte van God zelf, die ons duidelijk wil maken dat het leven verder reikt dan de dood. Een belofte die de Heer aanzegt aan allen die Hem trouw zijn gebleven.

En daarom is er, naast droefheid en dankbaarheid, in ons hart ook plaats voor hoop en vertrouwen.

Albert werd geboren in Overpelt op 14 september 1917. Samen met vader die kantonniër was, met moeder, drie zussen en een broer, groeide hij op in dit stukje Limburg dat hem altijd heel dierbaar zou blijven.

Onmiddellijk na zijn plechtige communie kwam hij op 12-jarige leeftijd naar Don Bosco Hechtel en doorliep er de Latijns-Griekse afdeling. Omdat het laatste jaar in die tijd in Hechtel nog niet kon opgericht worden, volgde hij zoals vele anderen het laatste jaar in ons huis van Sint-Denijs-Westrem.

En zoals vele anderen werd hij toen ook gefascineerd door de figuur van Don Bosco. Via zijn inzet op speelplein en sport en spel, maar ook dankzij de voortdurende aandacht voor God in zijn leven, voelde hij in zijn hart de roep

groeien van de Heer om zijn leven totaal in dienst te stellen van de jongeren als salesiaan en priester van Don Bosco.

Op 24 augustus 1939 treedt hij binnen in het noviciaat en na twee jaar filosofie in Farnières vertrekt hij naar Kortrijk om er als jonge salesiaan gedurende twee jaar les te geven en met jongeren samen te leven.

Na de studie van de theologie en zijn priesterwijding te Oud-Heverlee op 2 februari 1947 wordt Kortrijk opnieuw zijn apostolaatsveld. Ditmaal zal hij er 15 jaar blijven tot in 1962. Eerst als leraar bij de Late Roepingen, later als eco-noom.

Van meet af aan geeft Albert zich aan zijn opdracht met al de dynamiek, de werkkraft en het enthousiasme die hem eigen zijn. Meer nog: wanneer in 1949 vanuit de dekenij Kortrijk aan Don Bosco de vraag wordt gericht om een speelpleinwerking te starten op De Warande, aarzelt hij niet om daarmee te beginnen, ondanks het zware werk tijdens het schooljaar. In de Annalen van het huis lezen we hoe deze bereidheid en beschikbaarheid aanstekelijk werken. In 1955 zijn er 25 salesianen en 30 jongeren die zich samen met hem inzetten voor de 1100 kinderen op het plein.

Wanneer we de tijd nemen om tussen de lijnen te lezen van de schaarse gegevens waarover we beschikken, kunnen we enkel de werkkraft en de totale beschikbaarheid van een groot salesiaans hart vermoeden.

Dat Albert geliefd was bij de jongeren, vernemen we zijdelings in enkele lijnen van de dagklapper in 'Schakel' van 27 november 1961: *"Ter gelegenheid van het naamfeest van de Prefect schrijft de verslaggever: 'Mijnheer Prefect heeft het, alleen, bijzonder gemakkelijk in de reuze-grote refter, waar hem na het avondeten wensen worden aangeboden die met muziek en zang worden omlijst'".*

En wanneer hij in 1962 afscheid neemt van Kortrijk, schrijven de oud-leerlingen in hun blad: *"Mijnheer Vreij's was tien jaar lang onze prefect; hij is één van de voornaamste pijlers geweest, waarop de vernieuwing van het huis heeft gesteund"*.

Het is de periode geweest waar Albert het sterkst met de jongeren heeft samengeleefd en waar hij zijn salesiaanse roeping voor de jonge mens volop heeft beleefd.

Zalig de zachtmoedigen: zij die respect opbrengen voor het unieke van elke mens; zij die ten dienste staan en op zoek gaan naar het goede en edele in elke jonge mens.

Een sterke en rijpe periode breekt aan in 1962, wanneer Albert benoemd wordt tot directeur van het pas uit de grond verrezen college van Don Bosco Zwijnaarde. Het is voor een groot stuk zijn levenswerk geworden. Deze periode is immers nooit uit zijn geest verdwenen. Hij kwam er vaak op terug en wist vrij goed vele details naar boven te halen.

Hij stond voor een uitermate moeilijke opdracht. Bijna alles diende nog afge-
werkt: de gebouwen, de klaslokalen en de internaatsstructuur. Dit voor de
bijna 300 leerlingen en de salesianen. Medebroeders uit die periode spreken
van een echte kampeer- en pionierstijd.

Albert wist toen met zijn jovialiteit en zijn gemoedelijkheid in de omgang met
mensen vele medewerkers aan te trekken en hen moed in te spreken. We den-
ken hier met dankbaarheid aan de familie De Splenter: ik haal hen aan omdat
Albert daar zelf vaak met veel dankbaarheid aan terugdacht. In deze span-
nende momenten trad hij op als de man van verzoening, coördinatie, rust en
kordaatheid.

Zalig die vrede brengen: mensen die er niet op uit zijn tweedracht te zaaien,
maar die vrede stichters zijn, ook al moeten ze daardoor lijden en zich kwets-
baar opstellen.

Vrij vlug echter, amper acht dagen na zijn komst in Zwijnaarde, werd hij het
slachtoffer van een ernstig ongeval. Het deed zich voor tijdens de verhuiswerk-
zaamheden. Het zou hem twee maanden verwijderd houden van zijn geliefd
Zwijnaarde. Maar in die tijd groeide bij Albert een kentrek die zijn reeds rijke
persoonlijkheid nog verruimde en edeler maakte. Het gevoel nl. dat hij in
moeilijke omstandigheden kon rekenen op zijn medebroeders. Daarvoor was
hij enorm dankbaar. Dit gevoel van dankbaarheid droeg hij zijn gehele leven
met zich mee.

Eenmaal terug, zette hij zich met al zijn krachten in voor de snelle afwerking
van het college. Deze zorg belette hem niet om aandacht te hebben voor zijn
medebroeders. Integendeel, als directeur was hij zich bewust van zijn grote
verantwoordelijkheid en was hij bezielde van een grote dankbaarheid jegens
hen. Hij werd niet enkel een voortrekker in liefde en bekommernis voor de
jongeren, maar ook voor het geestelijk welzijn van zijn medebroeders. Zo hield
hij er bijvoorbeeld aan hun maandelijks een conferentie te geven en hen toe te
spreken.

In die periode werd hij in de meest ruime en brede zin van het woord geliefd
om zijn diep-religieuze bewogenheid, om zijn vroom en trouw gebedsleven,
om zijn stiptheid, zijn gezond en praktisch oordeel, om zijn delicate aandacht
voor en zijn trouw aan zijn medebroeders.

Zalig de zuiveren van hart: mensen uit één stuk, waarop men kan bouwen,
die steun en vertrouwen uitstralen.

Zijn grootste aandacht bleef naar de jongens uitgaan: Albert was voor hen een
vaderlijke directeur. Op een vraag in 1987 welke herinneringen hem uit Zwij-
naarde het sterkst waren bijgebleven, antwoordde hij: *"Het plezier dat de jon-
gens beleefden"*.

Het doet me denken aan een belangrijk aspect in de spiritualiteit van Frans van Sales: *'Niet een rustig leven brengt God dicht bij ons hart, maar wel de getrouwheid van onze liefde. Je moet niet alleen godvruchtig zijn en van de godsvrucht houden, maar je moet haar tevens aantrekkelijk voorstellen'*.

En dan kwam Helchteren: hij was er directeur van 1968 tot 1974. Hij was er gekend als een eenvoudige, hartelijke en fijne priester: gewetensvol door en door. Hij ijverde er voor de verdere afwerking van de school en stichtte er op 13 december 1969 de oud-leerlingenbond.

Hij was graag in Helchteren. Hij kon er zich inzetten voor de sociale ont-plooiing van de jongeren uit zijn streek.

Onder zijn stuwkracht werden verschillende nieuwe afdelingen opgericht: hout, sanitair en elektriciteit.

'Nooit was hem iets teveel gevraagd, lezen we bij het afscheid in het oud-leerlingenblad van 1974, alhoewel – zo voegde men er aan toe – zijn gezondheid dit niet altijd in de hand werkte'.

Inderdaad, de ziekte manifesteerde zich meer en meer. Na drie jaar in Sint-Denijs-Westrem gewerkt te hebben als econoom en onderdirecteur, kon Albert het wat rustiger aan doen in Heverlee Don Bosco, bij de jonge medebroeders. Hij werd er vicaris en econoom. Fysisch wat meer gehandicapt, kwam echter nu naar boven wat al die jaren zijn zielekracht en geestelijke voedingsbodem geweest was. Zijn enorme ervaring, zijn wijsheid en zijn diep religieus- en priester-zijn maakten van hem een man van vertrouwen, een geestelijke begeleider zouden we nu zeggen. Stilaan kwam God dicht bij Albert of moeten we zeggen dat Albert dicht bij God kwam? Of beiden?

Zalig de armen van geest: degenen die hun vertrouwen stellen op God en daardoor nederig en bescheiden worden, maar des te waardevoller, omdat zij in de eerste plaats God laten werken in hun leven.

En toen hij op 1 mei 1986 in Hechtel aankwam, na enkele maanden verblijf in de kliniek van Overpelt, hoopte hij hier, dichtbij zijn geliefde geboortegrond, binnen de kring van zijn medebroeders, dichtbij zijn familie, in een huis waar heel wat jongeren leefden, werkten en ravotten, de laatste bladzijden uit zijn levensboek te kunnen schrijven.

En toch Albert, ook al werd het voor jou steeds moeilijker, toch hebben we ons vaak kunnen optrekken aan je doorzettingsvermogen, je mild oordeel, je blijken van dankbaarheid om elke geboden hulp, maar vooral aan je diep geloof, je oprechte vroomheid en je sterk gebedsleven.

Je bleef geïnteresseerd in wat in huis gebeurde. 'Hebben de leerlingen het goed? Hoe was de eucharistieviering? Hebben de internen zich geamuseerd gisteravond? Is het geen tijd voor het avondgebed? Wanneer is de eucharistieviering morgen?'

Graag zat je voor je raam om te kijken naar een wriemelende speelplaats of naar de wondere wereldse natuur.

Je was, ondanks je handicap en je gebroken gezondheid, gelukkig 'thuis' te kunnen zijn.

We herinneren ons nog de ontelbare stapjes in de gang, de rondjes rond de piste, eerst aan de hand, later in een rolstoel, genietend van de mooie en rustbrengende natuur.

Je stond erop stipt in de kapel aanwezig te zijn, om er met je medebroeders eucharistie te kunnen vieren en met hen te bidden.

Je ogen tintelden aan tafel en je sprak ook wat beter, wanneer het ging over Kortrijk, Zwijnaarde of Helchteren.

Mijn goede medebroeders, jullie hebben veel voor Albert gedaan. Hij was er u heel dankbaar om. Maar ook zijn familie kon hij niet missen. Dankbaar was hij om het trouwe bezoek van Kaatje, Mia en Toine. En dankbaar was hij om de goede en fijne verzorging van Francine en het wit-gele kruis.

Maar de perioden van geluk om zijn 'thuis' werden soms doorkruist door momenten van eenzaamheid en pijn. Pijn omdat hij zich niet meer kon inzetten zoals hij dat verlangde en bekommernis om toch maar niet tot last te zijn. Maar dit alles droeg je als je avondoffer op aan de Heer voor de roepingen in de congregatie en de trouw van de medebroeders. Hoe vaak heb je dat niet gezegd! Je paternoster was in die momenten nooit veraf.

Albert, je kon genieten, je was een gezelschapsmens. Je was niet graag alleen, maar het was aangenaam bij jou te zijn.

Ik herinner me nog een late zomeravond. Het was het einde van het schooljaar en proclamatie voor de laatste jaren. Er was muziek geweest onder je venster-raam tot heel laat, tot heel vroeg eigenlijk. En plots kwam het bij mij op dat jij daarboven sliep. Ik had mijn argumenten voorbereid: 'Je moet begrijpen, ze zijn nog jong'. Ik wilde me verontschuldigen. Maar je was me voor (alsof je het begrepen had). Toen ik je slaapkamer binnenkwam, zei je heel eenvoudig, nog voor ik één woord had kunnen zeggen: 'Ik heb er zo van genoten. Hebben zij er ook deugd aan gehad?'

Albert, je bent salesiaan gebleven tot op het einde. Daarvoor zijn we enorm dankbaar. We geven je nu uit handen en vertrouwen je toe aan de levende God. Wij bidden voor jou dat het Pasen mag worden. Je was een priester naar het hart van Don Bosco. We bidden dat je nu verder mag leven dichtbij Don Bosco en Onze-Lieve-Vrouw. Spreek jij nu ten beste voor ons. Je medebroeders, je familie, je congregatie vertrouwen er op.

Hechtel 22.03.1991
A. Van Hecke, Provinciaal

